

Ved den første af disse indledede Frk. *Anne Bruun* en Forhandling med Hr. *Rubin* om »*de københavnske Kommune-lærerinders Løn*« (se omstaaende Artikel), som fulgtes af en meget livlig Forhandling.

Hr. *Rubin* mente, at Frk. Bruun egentlig ikke havde angrebet det, der var den svage Side ved hans Standpunkt. Han havde slet ikke sagt noget om, hvorvidt Lærerindernes nuværende Løn var for stor eller for lille; havde de faaet 16,000 Kr. og Lærerne 25,000, vilde det for ham ikke gjøre nogen Forskel. (I øvrigt forstod han ikke, at man havde Grund til at beklage sig over en Løn paa 1600 og en Pension paa 1066 paa en Tid, hvor største Parten af Næringsdrivende vilde prise sig lykkelige ved en fast maanedlig Indtægt af 100 Kr., og hvor man vilde anse det for store Ting, om man kunde skaffe hver udslidt Arbejder en Pension paa 100 à 200 Kr. aarlig).

Det farlige ved at søge gennemført en Lønning efter Behovet saa han godt; det laa deri, at man let vilde bruge det opefter og lade det falde nedefter. Ved høje Stillinger vilde man tage Hensyn til Personen, ved mindre Stillinger derimod, som der altid er Trængsel om, vilde man give mindst mulig Løn, vilde glemme at se paa Behovet og kun spørge om billig Arbejdskraft.

Alligevel troede han, det vilde være til Gavn for Samfundet, være det lykkeligste, om man kunde komme mere ind paa at lønne efter Behov, mindre efter Tilbud og Efterspørgsel. Hvis Forsamlingen her bestod af fattige Koner i Stedet for af Damer, vilde den være enig med ham i dette. Det var *humane* Betragtninger, der gjorde sig gjældende ved Siden af Loven om Tilbud og Efterspørgsel. Saaledes var ogsaa de moderne, kulturmaessige Bestræbelser fremkomne, som han havde sigtet til. De gik bl. a. ud paa at indskrænke frugt-sommelige Kvinders Arbejde i Fabriker. Love i den Retning kunde vel gribe hindrende ind i den enkeltes Kamp for Tilværelsen, men var dog velgjørende for Samfundet i sin Helhed.

Hr. *Sveistrup* udtalte, at paa Kvindesagens Program i de forskellige Lande staar Fordringen om samme Løn for Mand og Kvinde for det samme Arbejde. Det var rigtigt, at Kvinderne stillede denne Fordring, da de ellers vilde komme til at underbyde Mændene og nedsætte Arbejdslønnen for dem. Skulde man tage Hensyn til Behovet, maatte Skjellet ikke drages mellem Mænd og Kvinder, men mellem Familieforsørgere og ugifte.

Fru *Nørlund* sluttede sig til *Sveistrup* og fremhævede, at Kvinder ofte var Forsørgere for andre, og at Lærerinden lige saa vel som Læreren trængte til at have eget Hjem. Hendes Løn burde være saadan, at hun var i Stand til at stifte et saadant.